

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614147232/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Fader vil sikkert ikke fornærme denne blinde Sanger, der, efter hvad jeg selv har hørt, er aldeles uskyldig, lad ham derfor gaa! jeg tager alt Ansvar paa mig.« —

»Starosten har befalet os at fængsle dette Menneske,« sagde en af Retsbetjentene. — »Saalænge jeg mægter at forsvare ham, skal det ikke skee,« svarede Adalbert, hvis heftige Blod nu aabenbar overvældede hans Besindighed.

Efter disse Ord hævede flere af Bønderne deres Hænder mod Starostens Folk, men nu gik Czernim hen til de Ældste i Forsamlingen, og hviskede dem et Par Ord i Øret, disse talte da hemmelig med de Omstaaende, og Følgen var, at den hele Flok adspredte sig, og overlod de to Fremmede til deres Skiebne, som Adalbert, selv med den bedste Villie dertil, ikke længere kunde hindre eller forsinke.

»Altsaa skulle de nu til Siberien?« sagde Adalbert, da de vare borte. — »Naturligviis,« svarede Czernim, »hvad i al Verden skulle vi ogsaa med en Oksian i Polen? Flyt alle slige skadelige Væxter, Laurbærtræer, Frihedstræer, eller hvad de for Resten hedde, jo før jo heller til Siberien! Der kunne de bevares under Isen, som en Art af Forsteninger, og Naturforskerne ville da efter Aartusinder stride om de virkelig engang have blomstret, eller om de vare blotte Naturspil.« — »Maaskee kunde vi dog endnu frelse dem.« — »Ikke med alt det Guld, der findes i Karpatherne, min Dreng! Hvad er du for en Diplomat, som griber til Vaaben for en Patriot, der oven i Købet gaaer i Blindel Er du gal? Fornemhed, Rigdom og Magt, det er de Guder, du skal tilbede, alt det Andet er Sværmeri; gid Diævelen være Patriot, naar man kan herske over Patrioter, og sende dem til Siberien, det maa være dit Valgsprog.«

»Hvad du saa siger,« gienmælede Adalbert, »saa vil

min Fader intet Andet, end streng Retfærdighed, derfor maa han denne Gang være feil underrettet.« — »Din Fader er en klog Mand, der vil hvad han maa ville, for at komme til Veirs, men du og Casimir ere to Galninger, der stampe mod Braaden, og jeg veed neppe mere, hvorledes jeg skal skiule Eders Daarskaber.«

Da Adalbert kom hjem, traadte Leontine og Alexandra ham venlig i Møde; den Sidste rakte ham Haanden og sagde: »Vi takke Dem for den Iver, hvormed De tog Dem af den blinde Sanger.« — »Hvor er han nu?« spurgte Adalbert. — »Han sidder fangen i den gamle Borg,« svarede Alexandra, »vi have forgieves bedet om at see ham, dog have de Mænd, der bragte ham did, fortalt os Alt.« — »Gid mine Bestræbelser for ham havde havt et heldigere Udfald.« — »Mod og Villie til sine Brødres Forsvar ere allerede en stor Skat i Siælen,« bemærkede Alexandra. — »Jeg især maa bede Dem om Tilgivelse,« sagde Leontine, »thi jeg troede, at De ikke brød Dem meer om Deres ulykkelige Landsmænd, end Casimir bryder sig derom.« — »Casimir elsker sit Land høiere, end du troer,« svarede Alexandra. — »Han elsker intet af det, han burde elske,« gienmælede Leontine.

FEMTE CAPITEL.

Det gamle Stot.

Kort efter lod Litowski Adalbert kalde, og mødte ham med et meget alvorligt Ansigt. »Jeg hører, at du nylig har givet os en Prøve paa dit ridderlige Mod,« sagde han, »imidlertid frygter jeg for, at du